

РЕШЕНИЕ

№ 632

гр. София, 17.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XI ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вера Чочкова

Членове: Петър Н. Славчев
Бетина Б. Бошнакова

при участието на секретаря Анна Щ. Тодорова
в присъствието на прокурора Д. Фр. П.
като разглежда докладваното от Петър Н. Славчев Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20221100602272 по описа за 2022 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

Образувано е по жалба на защитника на подсъдимия М. В. А. адв. Р. Й. и допълнение към същата от адв. Е. Д. срещу присъда от 10.06.2021 г. на СРС, НО, 22-ри състав по НОХД № 638/2020 г., с която подсъдимият е признат за виновен в това, че на 22.03.2019г. около 10.30 часа в гр.София, ж.к.“Суха река“, ул.“****“, сградата на 18 ДКЦ, в лекарски кабинет № 303, хващайки силно за лявата мишница и чрез нанасяне на удари по главата с ръка, свита в юмрук, в областта на лицето по лявата буза на А. Ц. Н., медицински специалист – общо практикуващ лекар, вписан в регистъра на Столична лекарска колегия на Български лекарски съюз с рег.№ 10452 - при изпълнение на функциите ѝ, съгласно допълнително споразумение към договор № 221576/ 09.05.2018г. за оказване на първична извънболнична медицинска помощ, ѝ причинил лека телесна повреда, изразяваща се в кръвонасядане на лява буза, подкожен хематом и две кръвонасядания на лявата мишница, които наранявания реализират медико-биологичния признак болка и страдание,

което представлява престъпление по чл. 131, ал. 2, пр. 13, т. 4, вр. чл. 130, ал.2 от НК, поради което и на основание чл. 131, ал. 2, пр. 13, т. 4, вр. чл. 130, ал.2, вр. чл. 54 от НК му е наложил наказание „лишаване от свобода” за срок от шест месеца, отложено по реда на чл. 66, ал. 1 от НК за срок от три години.

С присъдата подсъдимият А. е осъден още на основание чл. 189, ал. 3 от НПК да заплати направените деловодни разноски в размер на 500, 00 лв., платими в полза на държавата и сумата от 50, 00 лв., платими по сметка на Висш съдебен съвет, представляващи направени в съдебната фаза на наказателното производство разноски; разноски в размер на 300.00 лева за експертизи, а също и 3000.00 лева за адвокатско възнаграждение на повереник на частния обвинител - в полза на бюджета на съдебната власт и по сметка на СРС, както и на основание чл. 190, ал. 2 от НПК сумата от по 5.00 лева за служебно издаване на всеки брой изпълнителен лист в полза на бюджета на съдебната власт и по сметка на СРС.

Във въззивната жалба и допълнението към нея лаконично се твърди, че присъдата не е подкрепена с доказателства и се моли за отмяната ѝ.

В съдебното заседание пред въззивния съд защитникът е поддържала жалбата и искането за отмяна на присъдата и оправдаване на подзащитния ѝ по повдигнатото му обвинение.

Производството пред въззивния съд е протекло в отсъствие на подсъдимия, който не е взел становище по въззивната жалба и допълнението към нея.

Повереникът на частния обвинител А. Н. намира присъдата за добре мотивирана при преценка на целия събран доказателствен материал, включващ както гласни, така и писмени доказателствени средства. Счита че правилно първоинстанционният съд е приел за доказани личността на извършителя, изпълнителното му деяние, субективната страна на деянието и специалното качество на пострадалото лице. Поддържа да се потвърдят разноските, признати от районния съд.

Частният обвинител А. Н. не е взела самостоятелно отношение по въззивната жалба и допълнението към нея, като същата не е взела участие в съдебното производство пред въззивния съд.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на въззивната жалба. Пледира да бъде потвърдена

първоинстанционната присъда, като правилна и законосъобразна.

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, като обсъди доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и взе предвид разпоредбите на закона, извърши цялостна проверка на атакуваната присъда в съответствие с изискванията на чл. 314 от НПК, без да променя фактическите изводи на районния съдия намери за установено следното:

Подсъдимият М. В. А. е роден на ****г. в гр. Пазарджик, българин е, български гражданин е, неженен е, неосъждан е, с основно образование е, живее в гр. София, кв. „Христо Ботев“, ул. ****, ЕГН *****.

Към 22.03.2019 г. пострадалата А. Ц. Н. заемала длъжността медицински специалист - общо практикуващ лекар вписан в регистъра на Столична лекарска колегия на Български лекарски съюз с рег. № 10452, като изпълнявала служебните си задължения съгласно допълнително споразумение към договор № 221576/09.05.2018г. за оказване на първична извънболнична медицинска помощ в лекарски кабинет №303, намиращ се в сградата на 18 ДКЦ на адрес в гр.София, ж.к. „Суха река“, ул. „****“.

Подсъдимият М. В. А. бил пациент на частния обвинител д-р Н. от листата за пациенти от 2000г., но не бил идвал да се преглежда, тъй като бил здравно неосигурен и отсъствал от страната в различни периоди от време.

През лятото на 2018г. той за първи път я посетил, като носил в себе си епикриза от УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“ относно това, че е бил на лечение в „Интензивно отделение“ по повод на бъбречна недостатъчност в терминален стадий. Към лятото на 2018 г. подсъдимият вече бил включен на хемодиализно лечение в болница „Токуда“. След това посещение подсъдимият А. започнал да посещава частния обвинител Н. почти всеки месец по повод различни здравословни проблеми, които били свързани с основното му заболяване - бъбречната недостатъчност.

След месец януари 2019 г. той посетил частния обвинител Н., като носил в себе си два списъка с изследвания за него и за неговата майка, направени с цел последната да му стане донор; поискал от личния лекар въпросните медицински изследвания да бъдат поети от Националната здравна осигурителна каса. От своя страна д-р Н. многократно му обяснила, че трансплантацията на органи и тъкани, както и подготовката за тях, се регламентират от специална Наредба за дейността на хемодиализните

центрове и специалния Закон за трансплантацията на тъкани, органи и клетки.

На 15.03.2019г. с частния обвинител д-р Н. се свързал по телефона завеждащ хемодиализно отделение лекар в болница „Токуда“, където подсъдимият провеждал хемодиализа, с искане да му бъде издадено направление за постъпване в болница, за да бъде подготвен за трансплантация.

На 18.03.2019г. частният обвинител д-р Н. издала направлението на подсъдимия А..

На 22.03.2019г. частният обвинител д-р Н. била първа смяна на работа за времето от 08.00 часа до 13.30 часа заедно с медицинска сестра – свидетелката Л.М.Ч.. Около 10.30 часа в кабинета на д-р Н. влязъл подсъдимият М. В. А.. Той хвърлил издаденото на 18.03.2019г. направление за хоспитализация в болница, като казал: „Вие мене няма да ме разкарвате, трябва да ми намерите къде да ми трансплантират бъбрек“. Частният обвинител д-р Н. отново му обяснила, че това не влиза в нейните компетенции като общо практикуващ лекар, като се обадила в Здравната каса в негово присъствие, за да се увери сам в това. След като приключил телефонният разговор със Здравната каса, от където отговорили, че няма клинична пътека за трансплантации, тъй като тази дейност се регламентира от отделни наредби и закони, подсъдимият А. напсувал частния обвинител д-р Н. и медицинската сестра свидетелката Ч. с думите: „*****“. Свидетелката Ч. му направила забележка да не се държи вулгарно, но подсъдимият продължил да крещи, изричайки: „Ще ви смачкам, ще ви унищожа, ще ви убия“. Частният обвинител д-р Н. заявила, че ще извика полиция и извадила мобилния си телефон, за да набере спешен номер 112. В този момент подсъдимият А. я хванал за лявата ѝ ръка, като при това негово действие тя успяла да набере последния набран номер в телефона ѝ, а именно: на съпруга ѝ свидетеля С.Д.З.. Докато подсъдимият държал частния обвинител Н. за лявата ѝ ръка и я дърпал, съпругът на пострадалата вдигнал телефона и тя успяла да му каже да повика полиция в лекарския ѝ кабинет, тъй като е нападната от пациент. Още не била успяла да затвори телефона, когато подсъдимият го избил от ръката ѝ и я дръпнал към кушетката, на която тя успяла да се облегне. Подсъдимият с дясната си ръка държал частния обвинител Н. в областта над лакътя на лявата ѝ ръка, като със свободната си

лява ръка, свита в юмрук ѝ нанесъл удари в областта на главата и лицето, в резултат на които действия ѝ причинил следните травматични увреждания: кръвонасядане на лявата буза, подкожен хематом и две кръвонасядания на лявата мишница, причинили «болка и страдание» на пострадалата Н.. Докато подсъдимият нанасял тези удари, медицинската сестра свидетелката Ч. успяла да отвори вратата на кабинета и се развикала за помощ. Когато подсъдимият чул, че свидетелката Ч. вика за помощ, излязъл от лекарския кабинет и избягал. На място пристигнали за оказване на съдействие полицейски служители от 05 РУ-СДВР - свидетелите К.Р.С. и С.Н.П..

По време на извършване на инкриминираното деяние подсъдимият А. не боледувал от психично заболяване и не се водил на отчет в психиатрично заведение, съгласно заключението на КСППЕ. При същия няма данни за дефицит или интелектуална редукция, както и сериозни проблеми с паметта. Не се наблюдават снижения на когнитивните процеси и той е в състояние да възпроизвежда при желание възприети в миналото събития и факти и в частност случилото се през инкриминирания период от време. Към момента на инкриминираното деяние подсъдимият е могъл да разбира свойството и значението на извършеното от него и да ръководи постъпките си, като липсват данни за наличие на патологичен или физиологичен афект според вещите лица, а психичното му състояние не се явява пречка за участие във всички фази на наказателното производство.

Изложената фактическа обстановка се потвърждава от събраните в хода на съдебното следствие доказателства и доказателствени средства - обясненията на подсъдимия, дадени в съдебно заседание, показанията пред първия съд на свидетелите А. Ц. Н., Л.М.Ч., С.Н.П., депозираните пред районния съд и пред орган на досъдебното производство свидетелски показания на С.Д.З., К.Р.С., прочетени по реда на чл. 281, ал. 5 от НПК, както и копия от медицински документи за подсъдимия, копие от съдебномедицинско удостоверение, копие от писмо от ИА „Медицински надзор“, копие от удостоверение за членство в Български лекарски съюз на частния обвинител, копие от допълнително споразумение към договор на частния обвинител, копие от удостоверение на СРЗИ, справка НАП, справка НСлС за незавършени наказателни производства по отношение на подсъдимия, справка ГД „ГП“, справка за съдимост, справки ГД „ИН“.

Въззивният съдебен състав счита, че първоинстанционният съд е събрал необходимите за изясняване на истината по делото доказателства и не е ограничил страните в упражняване на правата им да правят относими доказателствени искания.

Районният съд не е допуснал процесуални нарушения и логически несъответствия и при обсъждането на доказателствата по делото и е формирал обосновани фактически изводи, които се споделят и от въззивната инстанция. Същият подробно е посочил в мотивите към първоинстанционната присъда кои от съответните обстоятелства на инкриминираното произшествие от кои от гласните и писмените доказателства по делото се установяват, както и е аргументирал надлежно защо е кредитирал съответните доказателствени източници.

Въззивният съдебен състав е солидарен с извода на районния съдия за решаващото значение за разкриване на обстоятелствата по делото на показанията на пострадалата Н. и свидетеля очевидец Ч., които основателно са отчетени като логични, последователни, непротиворечиви с изключение на изявлението на свидетелката Ч. за ръката, с която са нанесени ударите и добросъвестно депозирани. Показанията на същите са оценени и от въззивния съдебен състав като убедителен и достоверен източник на информация за отношенията между подсъдимия и частния обвинител Н., причините за посещенията му в лекарския кабинет на последната, поисканите от подсъдимия А. здравни услуги и развитието на техните отношения при отказа на пострадалото лице да изпълни всички искания на подсъдимия. Свидетелката Ч. и пострадалата Н. с конкретност в изложенията си и по непротиворечив начин са посочили характера на негативната реакция от страна на подсъдимия, изразяваща се в отправена към двете ругатня и закана с престъпление срещу личностите им, последвалата реакция на частния обвинител с опита ѝ да набере телефонен номер и незабавната реакция на подсъдимия, изразена в опит да вземе от нея телефона, избиването му от ръката ѝ и последвалата физическа разправа с пострадалата. Последната е описана по сходен с описания от частния обвинител начин от свидетелката Ч., като единствената разлика се изразява в това, с коя ръка подсъдимият е нанесъл удара на пострадалата. Единствено пред съда свидетелката Ч. е взела отношение за това обстоятелство, посочвайки за удряща ръка дясната. За разлика от нея самата пострадала частният обвинител Н. е заявила, че подсъдимият с дясната си ръка я държал за лявата ѝ ръка в областта над лакътя, а с лявата ръка ѝ нанасял ударите в областта на главата и лицето, в резултат на които действия ѝ причинил посочената по-горе телесна повреда. Доколкото показанията на пострадалата Н. са по-конкретни и детайлно

описват развитието на случая по логичен и допустим от допълнителната съдебно-медицинска експертиза, въззивният състав дава пълна вяра на същите, съответно не кредитира с доверие показания на свидетелката Ч. единствено относно противоречащото им твърдение относно ръката, с която относно е нанесен удара.

Изложеният механизъм на нанасяне на ударите със свита в юмрук лява ръка е възможен, според вещото лице, изготвило допълнителната съдебно-медицинска експертиза, според която подсъдимият А. е имал възможност да нанася удари с юмрук както с дясната си ръка, така и с оперираната преди време лява ръка. Обсъждайки този извод на вещото лице, въззивният съдебен състав съобрази, че заключението е депозирано от лице, притежаващо съответните специални знания и квалификация за изготвяне на експертното заключение, на което съдът се доверява изцяло, с оглед обосноваността му.

Отчитайки обстоятелството, че освен от показанията на частния обвинител Н. и свидетелката Ч., качество на доказателствен източник за обсъдените обстоятелства имат и обясненията на подсъдимия, първият съд с верен усет е анализирал същите, за да не им даде вяра в частта, с която е заявено, че макар подсъдимият да е удрял частния обвинител, същата се предпазвала с ръце, поради което ударите не са ѝ нанесли поражения и е отрекъл да е хващал силно за лявата мишница същата. В това отношение правилно е съобразил противоречията му с показанията на свидетелката Ч. и пострадалата Н., производните на същите твърдения на полицейските служители, отзовали се на мястото на инцидента минути след случването му свидетелите Паунов и Стоянов, най-вече в прочетените им показания депозирани пред орган на досъдебното производство по реда на чл. 281, ал. 5 от НПК, а също и с установената телесна повреда, обсъдена в съдебно-медицинската експертиза, за да приеме обясненията му в обсъдената част като защитна позиция, съответно да се довери на останалата част от обясненията.

Въззивният съдебен състав намира, че описаното от подсъдимия поведение не дава разумно обяснение на установената телесна повреда, за разлика от твърденията на свидетелката Ч. и пострадалата Н.. Същата е заявила защитните си действия, след като подсъдимият вербално ѝ се заканил с престъпление против личността и я изругал и избил телефона от ръката ѝ,

като я хванал за лявата мишница и я дръпнал, а именно изразяващи се в това, че започнала да рита с крака, за да се предпази от подсъдимия, но явно тези нейни ответни действия не са били достатъчни, за да запази телесната си неприкосновеност.

Обсъденото в показанията на свидетелката Ч. и пострадалата Н. се подкрепя от тези на съпруга на пострадалата свидетеля З., който имал само слухови възприятия от случая, предвид реализираното телефонно повикване към него от апарата на пострадалата в момента, в който потърсила помощ. Макар да се явява заинтересовано от изхода на делото лице, в качеството му на съпруг на Н., в показанията му не са открити признаци на тенденциозност и сервилност спрямо твърденията на съпругата му, а същите напълно кореспондират с изложеното от нея и медицинската сестра Ч., доколкото свидетелят е възприел само частично звуци от случващия се инцидент. Показанията на свидетеля представляват и оригинален източник на доказателствена информация и относно състоянието на пострадалата Н. непосредствено след извършване на нападението срещу нея, а и впоследствие, което напълно съответства на заключението на вещото лице, изготвило съдебно-медицинската експертиза, поради което и въззивния съдебен състав им се доверява напълно, както е сторил районния съд.

Въззивният съд поставя в основите си относно извода за характера и вида на нанесената на пострадалата Н. телесна повреда изготвената съдебно-медицинска експертиза, която е приела за възможен описания от пострадалата и свидетелката Ч. механизъм на нанасянето ѝ. В това отношение съобрази наличието на специални знания на вещото лице, обосноваването и логичността на заключението. Вещото лице е достигнало до извода, че на пострадалата Н. е причинено кръвонасядане на лявата буза, подкожен хематом и две кръвонасядания на лявата мишница, причинили «болка и страдание».

Съдът е солидарен и с изводите на първия съд относно компетентността при изготвяне на комплексната съдебно психиатрична и психологична експертиза и обосноваването ѝ, за да приеме за достоверен извода на вещите лица за наличието на запазено психично здраве у подсъдимия и способността му да разбира свойството и значението на извършеното, а също и да ръководи постъпките си по време на извършване на

деянието.

Правилно районният съд е възприел като годна доказателствена основа, намираща се в синхрон с останалите доказателства по делото документацията, касаеща професионалната заетост на частния обвинител Н., имаща значение за установяване специалното качество на пострадалото лице като медицински специалист – общо практикуващ лекар, относимо към повдигнатото обвинение. В тази връзка значение имат копие от удостоверение за членство в Български лекарски съюз и копие от допълнително споразумение към договор № 221576/ 09.05.2018г. за оказване на първична извънболнична медицинска помощ, според които към момента на извършване на деянието Н. е имала качество на медицински специалист - общо практикуващ лекар, вписан в регистъра на Столична лекарска колегия на Български лекарски съюз с рег.№ 10452, като е изпълнявала професионалните си задължения в това свое качество към момента на извършване на деянието, което обстоятелство не е спорно и е изводимо от показанията на пострадалата Н., свидетеля Ч., а и от обясненията на подсъдимия.

При така установената и от въззивния съд фактическа обстановка, се явяват правилни правните изводи на първоинстанционния съд, според които подсъдимият А. е извършил престъплението по чл. 131, ал. 2, пр. 13, т. 4, вр. чл. 130, ал.2 от НК, за което е обвинен с внесения от СРП обвинителен акт.

За съставомерността на деянието по чл. 131, ал. 2, пр. 13, т. 4, вр. чл. 130, ал.2 от НК от обективна страна е необходимо деецът да причини лека телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал.2 от НК, причиняваща болка и страдание без разстройство на здравето на лице, имащо особено качество – медицински специалист, а деянието следва да е извършено при или по повод изпълнение на службата или функцията му. От субективна страна съставомерни са умишлените деяния.

Престъпният състав охранява обществените отношения, свързани с осигуряване неприкосновеността от посегателства върху човешкото здраве и физическа цялост на личността на посочената особена категория лица, с оглед обществено значимото им професионално занятие.

От показанията на пострадалата Н. и свидетелката Ч., а също и заключенията на съдебно-медицинската и допълнителната съдебно-

медицинска експертиза по изискуемия убедителен начин се установява механизма на извършване на деянието с нанасяне на юмручни удари по главата с ръка в областта на лицето по лявата буза на А. Ц. Н.. Частният обвинител Н. и свидетелката Ч. по несъмнен начин идентифицират извършителя, като известен им клиент на практиката на пострадалата, неведнъж посещавал същата. Характера и вида на телесната повреда се установяват посредством обсъдената съдебно-медицинска експертиза, която е обосновала по разумен и логичен начин наличието на пряка и непосредствена причинно – следствена връзка между извършеното деяние и причинената телесна повреда.

Съставомерността на деянието по правната квалификация, по повдигнатото обвинение обосновава качеството на пострадалата д-р Н. като общо практикуващ лекар, вписан в регистъра на Столична лекарска колегия на Български лекарски съюз с рег.№ 10452, при изпълнение на функциите ѝ, съгласно допълнително споразумение към договор № 221576/ 09.05.2018г. за оказване на първична извънболнична медицинска помощ, в определеното работно време, както правилно е преценил първия съд.

Въззивният съд намира за акуратни и обосновани изводите, касаещи и субективната страна на деянието, с които изцяло се съгласява. В това отношение вярно е преценено знанието у подсъдимия на качеството на медицински специалист у пострадалата, тъй като деянието е извършено по време на посещение в кабинета на частния обвинител д-р Н., която се явява негов личен общопрактикуващ лекар. В същото време при извършване на деянието подсъдимият е нанесъл целенасочени удари в областта на лицето с интензитет и сила, съзнавани и целени от подсъдимия и предназначени за предизвикване на полученото от пострадалата телесно увреждане. Поради изложеното се установява, че подсъдимият е съзнавал общественотоопасния характер на деянието си и е предвиждал настъпването на целените от него общественотоопасни последици, свързани с причиняване на телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал. 2 от НК – болка или страдание у пострадалата.

Предвид изложеното въззивният съдебен състав е солидарен с извода на районния съд, според който от обективна и субективна е установено, че на 22.03.2019г. около 10.30 часа в гр.София, ж.к.“Суха река“, ул.“****“, сградата на 18 ДКЦ, в лекарски кабинет № 303, хващайки силно за лявата мишница и

чрез нанасяне на удари по главата с ръка, свита в юмрук, в областта на лицето по лявата буза на А. Ц. Н., медицински специалист – общо практикуващ лекар, вписан в регистъра на Столична лекарска колегия на Български лекарски съюз с рег.№ 10452 - при изпълнение на функциите ѝ, съгласно допълнително споразумение към договор № 221576/ 09.05.2018г. за оказване на първична извънболнична медицинска помощ, ѝ причинил лека телесна повреда, изразяваща се в кръвонасядане на лява буза, подкожен хематом и две кръвонасядания на лявата мишница, които наранявания реализират медико-биологичния признак болка и страдание, което представлява престъпление по чл. 131, ал. 2, пр. 13, т. 4, вр. чл. 130, ал.2 от НК.

Въззивният съд не намира за правилни изводите на първия съд, касаещи въпросите по чл. 301, ал. 1, т. 3 от НПК за следващото се на подсъдимия наказание. Районният съд не е разгледал внимателно съдебното минало на подсъдимия, който към момента на извършване на деянието 22.03.2019г. е реабилитиран на осн. чл. 88а, ал. 4, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 82, ал. 1, т. 4 от НК, след като е изтърпял наложеното на осн. чл. 25, ал. 1, във вр. с чл. 23, ал. 1 от НК общо наказание по НОХД № 6766/2006г., НОХД №6624/2007г. и НОХД №10555/2008г., трите по опис на СРС лишаване от свобода за срок от шест месеца на 25.04.2011г., а също наложеното общо наказание по НОХД №10448/2009г. по опис на СРС и НОХД №170/2010г. по опис на РС Елин Пелин лишаване от свобода за срок от три месеца на 18.07.2011г., съгласно писмо от ГДИН от 11.06.2020г. /л. 79 от НОХД №638/2022г. по опис на СРС/. Вместо това е приел в мотивите си наличие на обременено съдебно минало на дееца, с произтичащите от това последици.

Доколкото чистото съдебно минало на дееца, липсата на причинени съставомерни имуществени вреди и размера на предвиденото в обвинението наказание, ненадвишаващ ограничението по чл. 78а, ал. 1, б. „а“, предложение първо от НК – до три години лишаване от свобода за престъплението по чл. 131, ал. 2, пр. 13, т. 4, вр. чл. 130, ал.2 от НК, дават принципната възможност за освобождаване от наказателна отговорност на дееца с налагане на административно наказание по чл. 78а от НК, извън преценката на първия съд е останал и въпроса за допустимостта на този ред за санкциониране на извършителя. Въззивният съд намира, че са налице всички предвидени предпоставки за освобождаване от наказателна отговорност на дееца с налагане на административно наказание по чл. 78а от НК, доколкото

вземанията по изпълнителното дело, образувано във връзка с НАХД № 6782/2006г., НАХД №11680/2006г. и НАХД №9598/2006г., трите по опис на СРС, са погасени по давност. В тази връзка въззивният съд прецени разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, според която с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, при липсата на посочените в разпоредбата изключения. Поради изложеното с изтичането на десет годишния годишния максимален давностен срок с начало от 01.01.2008г., доколкото последният от трите съдебни акта с прилагане на института на чл. 78а от НК, влязъл в сила на 25.04.2007г. се явява НАХД №6766/2006г. по опис на СРС, най-късно на 01.01.2018г. е погасено публичното задължение. Въззивният съд съобрази т. 7 от ТР №2/2018г. на ВКС ОСНК постановява, че институтът на чл.78а от НК е приложим повторно и по отношение на лице, което вече е било освобождавано от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, ако не е заплатило наложената глоба и за събирането ѝ е образувано изпълнително производство, но вземането е погасено по давност. В този случай, освен давностния срок, следва да е изтекъл и срок, равен на този по чл. 86, ал. 1, т. 3 от НК, в който деецът да не извършил друго престъпление от общ характер, което е налице и в настоящия случай. Поради изложеното, липсата на предвидените в разпоредбата на чл. 78а, ал. 7 от НК пречки и тъй като изпълнителното деяние е извършено след изтичане на въпросния годишен срок, липсва пречка за прилагане спрямо подсъдимия на института по раздел IV на глава VIII от общата част на НК.

Поради изложеното подсъдимият А. следва да бъде освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание глоба.

Въззивният съд намери за смекчаващо отговорността обстоятелство затрудненото здравословно състояние на подсъдимия още към момента на извършване на деянието, когато се намирал в терминален стадий на бъбречна недостатъчност, в който съществува опасност за живота на болния. Несъмнено това обстоятелство е улеснило формирането на вината, доколкото посещението на лекарския кабинет е било именно по повод на заболяването и подготвяната предстояща трансплантация на орган, при което останали неудовлетворени искания на подсъдимия към пострадалата, в качеството ѝ на

негов личен лекар. Съдът не намира наличие на отегчаващи отговорността обстоятелства, доколкото механизма на извършване на деянието не е характерен с жестокост или друга крайна проява. Поради изложеното въззивният съд определи административното наказание глоба в минималния му допустим размер.

Така наложеното наказание ще има превантивно и предупредително и превъзпитателно въздействие върху дееца и ще въздействува възпитателно и предупредително върху останалите граждани, изпълнявайки целите на 12 от ЗАНН.

Правилно на осн. чл. 189, ал. 3 от НПК направените разноси в хода на досъдебното и съдебното производство, са възложени в тежест на подсъдимия. Изводите на първия съд по отношение на разноските подлежат на ревизия само в частта им, с която подсъдимият е осъден да заплати сумата от 3000.00 лева за адвокатско възнаграждение на повереник на частния обвинител в полза на бюджета на съдебната власт и по сметка на СРС. В тази част присъдата също следва да бъде изменена, като подсъдимият следва да бъде осъден да заплати въпросната сума на частния обвинител Н., в качеството ѝ на лице, извършило разхода за процесуалното ѝ представителство по основателно повдигнатото на подсъдимия, предвид изхода на делото обвинение.

Така мотивиран, на осн. чл. 337, ал. 1, т. 4 от НПК Софийски градски съд, XI-ти въззивен състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда от 10.06.2021 г. на СРС, НО, 22-ри състав по НОХД № 638/2020 г. като на осн. чл. 78а, ал. 1 от НК ОСВОБОЖДАВА от наказателна отговорност М. В. А., ЕГН ***** и му налага административно наказание глоба 1000 /хиляда/ лева за извършено престъпление по чл. 131, ал. 2, пр. 13, т. 4, вр. чл. 130, ал.2 от НК, а също изменя присъдата в частта относно разноските, в която М. В. А. е осъден да заплати сумата от 3000.00 лева за адвокатско възнаграждение на повереник на частния обвинител в полза на бюджета на съдебната власт и по сметка на СРС, като вместо това осъжда подсъдимия М. В. А., ЕГН ***** да заплати на А. Ц. Н. сумата от 3000.00 лева, представляващи разноси за

адвокатско възнаграждение.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

РЕШЕНИЕТО Е ОКОНЧАТЕЛНО И НЕ ПОДЛЕЖИ НА
ОБЖАЛВАНЕ И ПРОТЕСТИРАНЕ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____